

що існує, живе й рухається. Він також *записує* кожну зміну, як *плівка в кінокамері*¹⁵ (риси, згадувані вище щодо стилю Гриневичевої!). Ця невидима субстанція — не тільки динамічна, а й текучо-тягучо-плинно-безкінечна, як повітря, світло, звуки Землі й Космосу. Якщо ці вібрації стають співзвучними із сприйняттям світу митця, то починають також формувати певне мистецьке мислення, відповідне цьому “відображаючому ефіру”. Водночас, на яких вібраціях письменник живе, їх він і притягує у свою творчість. Вірджінію Вульф, наприклад, ставлять поруч із Джеймсом Джойсом. Але, крім певних стильових відмінностей, вони різняться ще й тим, що Д.Джойс показав в “Уліссі” нижчі шари фізичної матерії, тоді як В.Вульф — вищі, ефірні, що проглядається на всіх рівнях, особливо стильовому. Саме це єднає В.Вульф і Катрю Гриневичеву — письменниці однієї епохи, але різних стильових напрямків: неореалістичного та неоромантичного.

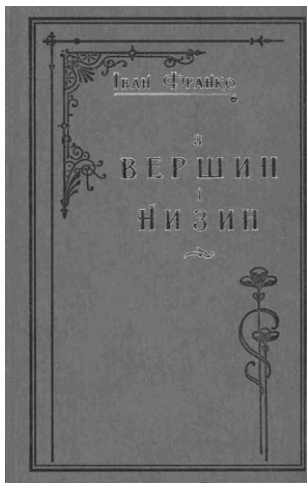
Можна сказати, що Катря Гриневичева вийшла за рамки шаблонно-сталої мовної моделі. Зовсім небагато митців у світовій літературі користуються подібним стилем. Такий текст, до того ж (за Ю.Шерехом), майже неможливо перекладати на інші мови.

Творчість Катрі Гриневичевої, отже, стала помітною передусім завдяки оригінальному необароковому стилю, визначальною рисою якого була техніка флюктуаціонізму. Основні риси цієї техніки виявились в історичній белетристиці письменниці на трьох рівнях: літературознавчо-лінгвістичному, психолінгвістичному, метафізичному; усі вони не тільки щільно між собою пов’язані, а й становлять єдине ціле, взаємопроникаючи й гармонійно взаємодіючи. Більше того, вони — складові моделі сприйняття світу митцем.

Отже, Катря Гриневичева у своїй творчості спромоглася поєднати два важливих моменти для розвитку українського літературного процесу 20-30-х років: націоналістичний і модерністський. Такий дуалізм зумовлений історичними обставинами, які переживала в міжвоєнний період Західна Україна. Цим самим творчість письменниці — наочний приклад того, що в Україні модернізм (отже, і неоромантизм) розвивався власним шляхом.

¹⁵ Гендель М. Концепция Розенкрейцеров. — М., 2004. — С. 248.

Наші презентації

Іван Франко. З вершин і низин. Збірка поезій Івана Франка: Репринтне відтворення з видання 1893 р. / Упоряд. та автор післямови Б.Якимович. — Львів: Піраміда, 2004. — 498 с.

Франків ювілей ознаменовано не лише рядом цікавих монографій інтерпретаційного характеру, а й цілим гроном джерельних видань, кожне з яких по-своєму знаменне.

Збірка І.Франка “З вершин і низин” стала визначною віхою його творчості. Широка філософська й лірична амплітуда її змісту сфокусувала найбільші вершини Франкової лірики, які стали хрестоматійними. Однак дотепер вона була фактично малознана у повному обсязі. Відомий дослідник Б.Якимович підготував і перевидав друге (перше було 1887 р.) прижиттєве видання цієї збірки, у якій не лише зміст, а й композиція мають велике значення.

Варто відзначити високий поліграфічний та науковий рівень видання, а також насичену, зокрема книгознавчою інформацією, післямову упорядника.

Г.Б.